

ZÁM.

Ami
lga.
resz-
ért.
i. —
lmán
Ké-
sszes
mán :
mnak
. De
miért
ellen-
p^x-ot
tehát
póto-
lam,
köz-
aszt a
l ka-
tekről
nak ?
sze-
égis :
rósen
egyik
irt az
bajos
is. —
felel-
vállik,
iczky
on az
. Leg-
zsika.
Sár-
kiadó-
közöl-
öbbire
miczky
a név ;
kapta-
neved.
am. —
okolva.
est lesz
közre

a.) Lebe

szére :
s Árpád
zókon !
F. b.

um-épület.

AZ ELVESZETT CSOMAG. (Lásd a 150. lapon.)

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1897. márczius 7-én.
LII. köt. 10. szám. Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

EGY JÓ KIS FIU TORTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

NÁSOD izben történt, hogy Kurucz uram késő este kézen fogva vezette be a lakásába Annuskát.

— No, anyjuk, itt hozom megint ezt a leányt. De most ugyan nem jött oly szivesen, mint akkoriban a kapu alól.

— Ez bizony nem szép tőled Annuska, szólt Kurucz né szeliden. Hát nem voltunk mi jóssággal hozzád?

— Ó, dehogyan! Soha sem is fogom meghálálhatni. Meg is indultam én már vagy háromszor ide Kurucz bácsiékhoz... de nem mertem bejönni.

Kurucz uram össze ránczolta a homlokát.

— Az már hiba, mondá. Nagyon rossz jel. Akinek tiszta a lelki-ismerete, az bátran szemébe néz mindenkinek.

— Az én lelki-ismeretem tiszta, én nem vétettem semmit, szólt Annuska majdnem hevesen. De jól tudom, hogy nekem szegény árvának nem hisznek, mikor a látszat ellenem bizonyít. Gondoltam, hogy Kurucz bácsiék előbb tudják meg másoktól, milyen esuf bűnnel vádolnak... és inkább fognak hinni a nagyságos asszonynak, mint nekem. Pedig én ártatlan vagyok!

Köny toltult Annuska szemébe s végtelen szomorúság látszott az arcán. Kurucz né meghatottan ölelte meg.

— Én akarom is hinni, hogy ártatlan vagy! Mindig is mondtam az uramnak.

— Mondtad... mondtad! Hiszen Gabika urfi is mondogatja, de az nem elég. Azért hát a fenekére akarok nézni ennek a dolognak. Ül le ide velem szembe, Annuska, aztán

igazat beszélj ám! Mert akár mit mondanál is, én most már nem nyugszom, amíg ki nem deritem az igazat.

— Én örülnék annak legjobban! felelé Annuska. De nem hiszem, hogy lehetséges legyen kideríteni. Sokat gondolkoztam rajta, de nem bírom megérteni, hogyan került, az a sok lopott holmi az én ládámba. Én igazán, de igazán nem loptam, nem tettem oda.

— Hm, hm! Azt már mondta Gabika urfi is, hogy más valaki csempészte oda. No, az effélet nagyon bajos elhinni. Ha csak nem volt valaki ellenséged, haragosod a házban.

— Dehogyan volt! A nagyságos asszony szeretett, Gabika urfi meg már éppen... Az öreg szakácsné is nagyon jó hozzám... Magda kisasszony pedig kissé büszke ugyan, de bántani soha sem bántott.

— Ki az a Magda kisasszony?

— A nagyságos asszony távoli rokona. Ugy halottam, hogy szülei nem igen módosak; de Magda kisasszonynak most már jó dolga van a gazdag néninél, aki magához fogadta.

— Tehát Gabika urfinak is rokona?

— Persze! De Gabika urfi bizony nem igen szerette.

— Nem? Hm! Pedig Gabika urfi... No de hát ebből semmi sem sül ki. Pedig azt köllene tudni, hogy ha te nem dugtad azt a lopott holmit a ládádba, hát hogy került oda?

— Azt soha senki sem fogja megmagyarázhatni. Drága jó anyám sokszor mondtá nekem, hogy boszorkányságban és más efféle babonában ne higgyek; de most, igazán... néha mégis azt hiszem, hogy itt valami gonosz boszorkányság van a dologban.

— Gyerek-beszéd!

— De Kurucz bácsi, hát nem boszorkányság az, hogy a lopott holmi közt volt a ládámban a Magda kisasszony selyem kendőcskéje is, pedig épp az nap Magda kisasszony a nagyságos asszonnyal és Gabika urfival mindjárt ebéd után látogatóba ment és akkor a nyakában volt a kendőcske; oda voltak estig, a lakás be volt csukva, én az öreg szakácsnéval a kertben dolgoztam, és mire Magda kisasszony este haza jött, a kendőcskéje ott volt az én ládámban a lopott holmi közt.

— No, már ez csakugyan boszorkányság! szólt Kurucz né és össze csapta a kezeit.

Kurucz uram merően nézett Annuskára és szinte reszketett kissé a hangja, mikor kérdé:

— Azt hiszitek, boszorkányság? Én mást kezdek hinni. Hanem, Annuska, jól gondold meg! Biztosan emlékszel-e rá, hogy Magda kisasszony magával vitte azt a kendőcskét, mikor látogatóba indult?

— Egész bizonyosan tudom.

Kurucz uram izgatottan ugrott föl s néhányszor végig járta a szobát.

— Jól van no, most már eleget beszélünk róla. Lássunk a vacsorához. Igaz a! Hát hol bolyongtál azóta, hogy onnan megszöktél?

Annuska hűségesen elmondta, hol talált menedéket. Kurucz uram látszólag elégedetten mondá:

— Ures kézzel jöttél el? Még azt a pénzt is ott hagytad, amit tőlem kaptál? Jól van no! Majd meglátjuk. Most pedig itt maradsz nálam, érted? A többi majd megvállik nem sokára.

Nem beszéltek tovább erről a dologról. Más nap Kurucz uram nagyon korán kelt

föl és nem a rendőri ruhájába öltözött, hanem előkereste közönséges polgári öltözékét.

— Anyjuk, ne várj ebédre. Egy kis utam van.

— Hová indulsz?

— Majd megtudod, amikor ideje lesz. Most a kapitány urhoz sietek, mert egy napi szabadságot kell kérnem.

Egy órával később Kurucz uram a vasuti vonaton ült. Nem utazott messzire; annál a falunál szállt ki, ahol Borbála néni lakott. De nem Borbála nénihez ment látogatóba, amit ugyan hiába is tett volna, mert Borbála néni az este kapta meg a Gabika bal-esetének hírét és dehogy volt maradása! Mindjárt reggel berándult Budapestre, hogy a kedves Gabikája ápolásában segítsen a mamának. Kurucz uram hamar megtudta ezt a faluban és elégedetten bölintott a fejével.

— Annál jobb. Így senki sem ismer, szabadon mozoghatok.

Késő este volt, mikor Kurucz uram haza került. Arcza szinte ragyogott a meglepedéstől.

— Micsoda nagy szerencse ért? kérdé Kurucz né. Látom a képeden, hogy valami jó hirt hoztál.

— De hoztam ám! Csak hogy egyelőre meg nem tudod, anyjukom, akár milyen kíváncsi vagy is.

Aztán Annuskához fordult és jóságos szeretettel simogatta meg az arcát.

— Neked is csak annyit mondok, hogy csöppet se busulj többé. Rendbe hozom a szénádat. Konstáblernek, aki érti a dolgot, nincs boszorkányság.

Többet nem mondott; ám Annuska és Kurucz né ennyiből is megértették, hogy

Kurucz uram valami kedves meglepetést tartogat a számukra. Azt is könnyű volt tudniok, mire vonatkozhatik, és így Annuska egészen fölvidult s nyugodtan várta, mikor fog Kurucz bácsi többet is mondani.

Gabika ezalatt, mint az orvos előre megmondta, gyorsan lábadozott. Azon a napon, amelyen Borbála néni megérkezett, Gabika már föl is kelhetett az ágyból, bár még bizony sajogtak a sérülései. Még nem mehetett ki a szobából, tehát annál inkább örült Borbála néninek, aki az egész napot vele töltötte. Persze, akár hogy nem akarták, mégis mindig újra Annuskáról beszéltek, Borbála néni, mióta megtudta, hogy Annuska mentette meg Gabikát a halálos veszedelemből, még inkább kész volt megbocsátani, elfelejteni a történeteket.

— Csak tudnám hol van? De ebben a roppant városban hogy lehessen rá találni? mondá.

— Kurucz bácsi ígérte, hogy majd keresi, szólt Gabika bizakodva. Csak már jönne!

Hát még az nap el is jött Kurucz uram. Gabika már az ajtóba kiáltá eléje:

— Kurucz bácsi! Megtalálta-e Annuskát?

— Fiatal ember, felelé Kurucz uram tréfás komolysággal, azt tudnia köllene, hogy ha Kurucz konstábler keres valakit vagy valamit, hát meg is találja.

— Megtalálta! Jaj de jó! Hol van?

— Hol volna másutt, mint nálam?

Már erre Borbála néni is élénken közbe szólt:

— Csakugyan? Ott van Kurucz urnál? Akkor hát kérem, hozza mentül előbb... mondja meg neki, hogy megbocsátok.

— Engedelmet kérek, nagyságos asszonyom, de már azt nem mondhatom neki;

és Annuska, ha szegény árva leány is, nem fogadhat el semmi féle bocsánatot.

— Hogyan? Nem értem! szólt Borbála néni megütközve.

— Ha nagyságos asszonyom megengedi, szívesen megmagyarázom. De ez nagyon komoly dolog, más valaki is bele van keverődve, tehát csak négy-szem közt mondhatom el.

— Akkor hát menjünk az én szobámba.

És magára hagyták Gabikát a nagy kíváncsiságával.

(Vége következik.)

A BABA-OZSONNA.

(Képpel a 149. lapon.)

NÉGY éves volt Lilike, hat éves mult Milike. Két kicsike bábuja volt Lilikének, három nagy és sokkal szebb Milikének.

A kis Lilike csöppet sem volt irigy és egészen rendjén valónak találta, hogy testvér-nénikéjének több és szebb bábuja legyen; de már az nem igen fért a fejcskéjébe, hogy a Milike Viczája meg Katiczája mindenféle csoda-dolgokat mivel, az ő bábuja pedig, az igazat megvallva, meglehetősen unalmas jószág: nem szól, nem csinál soha semmit. Milike mind-untalan beszéli, hogy a Vicza ezt mondta, azt mondta, és ha Lilike csodálkozott, hogy az ő bábuja mért nem olyan ügyesek, Milike nevetve felelé:

— Hja, mert nem tudsz velök bánni, nem érted a dolgot.

De megtanítani nem akarta. Igazában pedig úgy állt a dolog, hogy Milike meglehetősen önző, irigy leányka volt és minden jót és mulatságot a maga számára szeretett megtartani.

Egy napon a mamának fontos dolga volt.

— Gyerekek, játszogassatok szépen és legyetek csöndesen, mert leveleket köll irnom.

— Ó, nagyon csöndesen leszünk, mamácska, szólt Milike. Ha kapnánk teje-

két, kalácskát, akkor nagy baba-uzsonnát rendeznénk, azzal jól elmulatnánk.

Kaptak tejecskét, kalácskát, letelepedtek szobájokban a földre és megindult a játék. Természetesen Milike volt a rendező és ő nagyon jól mulatott is. De Lilike nem volt egészen megelégedve a mulatsággal. Mert hogy, hogy nem: de mindenkinek jutott az ozsonnából, csak neki nem. Milike sorra kínálta a babákat, közben maga is nyelt és harapott nagyokat, de Lilike nem kapott semmit.

— Én is akarok tejet és kalácsot, mondá végre türelmetlenül.

— Nagyon sajnálom, de a babuk mind megették és megitták, felelé Milike ropant komolyan.

Lilike nagyot bámult.

— Megették? Megitták? Hát . . . hát igazán esznek, isznak a babúk?

— Hogy ne? Nagyon jó étvágyuk van.

És a furfangos Milike ezzel a fortélylyal maga ette-itta meg az egész ozsonnát. És mert olyan komolyan mondta, hát Lilike el is hitte és bele nyugodott.

Bele nyugodott, de éhesnek azért éhes maradt. A játék végeztével tehát a mamához ment és ozsonnát kért.

A BABA-OZSONNA.

— Nem volt elég, amit kaptatok? Jól van no! Itt van egy kis vajas-mézes kenyér.

Lilike ezt nagyon szerette s jóízűen majszolgatta. E közben eszébe jutott, hogy a babúk, ha olyan jó étvágyuk van, talán még ebből is fognak enni. Milike már künn járt az udvaron, de ez nem volt baj.

— Legalább tudni fogják a babúk, hogy én is szívesen megosztom velök az ozsonnát.

Mert Lilike nem volt önző. Sorra vette a babukat, a Milikéit is és kínálta, kengette a szájukhoz a jó mézet. De csak

nem akarták elfogadni. Csupa maszat lett valamennyinek az egész feje, ruhája; csuffá volt téve mind és Milike, mikor bejött, elszörnyködve látta pocskékká lett kedves Viczáit. Nagy lármát csapott s a mama is oda sietett. A kis Lilike azonban jóhiszeműleg védekezett:

— Nem akartak enni . . . hát miért nem? Milikétől a tejet és kalácsot mind megették.

Ezen a réven mihamar kiderült minden s Milike szégyenkezve vallotta meg, hogyan szedte rá testvérkéjét.

Nem is vitte el szárazon, megbánta a vacsorája. Lilike pedig csak kötve hitt neki és csak nagy sokára, hűséges szeretettel, őszinte önzetlenséggel tudta vissza nyerni a mamája és a testvérkéje bizalmát.

AZ ELVESZETT CSOMAG.

(Képpel a czimlapon.)

EGY jó ismerősöm, vidéki birtokos, be- lovagolt a nem igen messzi városba, ahol fontos dolgot köllött elintéznie. Vigan ugrádozva kísérte hű kutyája is, melynek nagy kedve telt az ilyen kirándulásban.

— Jobb volna, ha itthon maradnál, szólt a gazdája. Sok dolgom lesz a városban, nem fogok rád vigyázhatni.

De mégis engedte, hogy a Tövis elkísérje. Nem is kellett rá ott a városban vigyázni, mert a hűséges állat lefeküdt a ház előtt, amelybe gazdája betért és megvárta, míg végre haza indultak.

Már jóformán esteledett s a birtokos igyekezett is, hogy mielőbb haza jusson. Jókora csomagot vitt magával, még pedig nagy értékűt; és mert lóháton kényelmetlen volt a kezében tartania, erősen oda kötözte a nyereghez, aztán szaporán üggett haza felé.

Utközben egyszer olyasmit hallott, mint ha kutyája messze hátra maradna s erősen ugatna. De nem igen törődött vele.

— Bizonyosan nyulat látott.

Haza érkezett baj nélkül; de amint leszállt a lóról, nagy lett az ijedelme: az értékes csomag elveszett! A sebes ügetésben leoldózott, leesett s ő nem vette észre.

— Azóta már megtalálta valaki! Vége!

De mégis újra fölpattant lovára és megindult vissza az uton, hogy megtalálja a kincset. S im egyszerre mit lát? Ott fekszik hű kutyája az ut közepén, első lábát a csomagra fektetve. Őrizte az elveszett csomagot. Bizonyos, hogy nem is könnyen vette volna el valaki.

Jó vacsorája volt ez este az okos és hű állatnak s gazdája azóta még inkább megbecsüli.

PIHENÉS ÓRÁJA.

TANULTAM, játszottam,
Most pihenni térek;
De ha pihenek is,
Azért nem henyélek.

Van egy hű barátom,
Mulattató társam:
Alig-alig várom,
Hogy újra meglássam.

Bár mikor szoruljak
A szolgálatára:
Mindig elmulattat —
Nincs is neki párja.

Ez a hű barátom,
Kitalálok könnyen:
Nem más, mint az én kis
Képes mese-könyvem.

VAD LACZI FÖLFEDEZŐ UTJA.

— Tréfa. —

(Képekkel a 152. és 153. lapokon.)

RA KÖNYÖKÖLVE az asztalra, fejét a két öklére támasztva, kegyetlenül mérgesen bámult Vad Laczi az előtte kiterített térképre és a mellette fekvő nyitott könyvre. Oda bámult, de talán nem is látta, mert az esze nem ott járt.

— Legokosabb volna, ha szét tépném azt az ostoba térképet a könyvvel együtt és bedobnám a kályhába, hadd pusztítsa el a tűz! dohogta elkeseredetten. Ilyen gyönyörű sétálni való időben szoba-áristomban ülni!

Már meg is akart mozdulni, hogy tűzhalállal büntesse a könyvet és térképet, de aztán mégis csak nem mozdult, csak még mérgesebben bámult maga elé.

— Mi haszna tennem? Apa maga csukta rám az ajtót, számon kérné azt a hitvány könyvet és dehogy hinné el, hogy nem tudom hová lett. Az lenne belőle, hogy ujat venne a jövő havi zsebpénzemen... Mert a szegény üldözött diáknak dehogy is adnak hitelt! Hanem bezzeg, ha a tanár rossz osztályzatot ír be a föld-rajzból, azt mindjárt Szent-írásnak veszik és azt akarják, hogy szünet-napon is tanuljak!

Ezen a nyilván való igazságtalanságon úgy elbusult, hogy lefektette karjait az asztalra, búval terhelt fejét pedig a karjaira.

— Szeretném tudni, mire való ez a haszontalan földrajz? Bánom is én, akár hol van az a fekete vagy vörös vagy zöld tenger meg az a fidsi-fucsi vagy havajshanemvajás sziget? Ha magam járhatnék ott... az már más volna! Tudom, különb dolgokat fedeznék is föl, mint ezek az oktondi tudós utazók... volnának nagyszerű

kalandjaim csoda fene-vadakkal. Fölfedeznék csoda népeket, törpéket, óriásokat. Azt már aztán szívesen tanulná még Rosszcsont Ferke pajtás is.

Behunyt szemmel nagyot sóhajtott.

— Garabonczás diáknak neveznek... bár csak igazán az volnék! Olyan, aki a botjára ülve ki tud röpülni a kéményen hetedhét országra!

— Ha csak az a bajod, oda se neki! szólalt meg egy barátságos hang. Mindig szívesen segíték az én kedves pajtásaimon.

Laczi hamarjában nem ismert rá e szíves jó pajtásra, de ez hamar fölvilágosította.

— En vagyok az igazi garabonczás diák. No, ülj föl szaporán ide mellém a bakra, aztán nem kell tovább tanulnod; magad járhatod be a világot, az Operenciás tengeren is tul.

Érdekes kalandokra Laczi pajtás akár még álmában is mindig kész volt. A következő pillanatban tehát már kiröpültek a kéményen és hipp-hopp hetedhét országon tul jártak.

— No, itt leteszlek, pajtás, szólt a garabonczás. Itt éppen olyan országba értünk, amilyenbe kívánoztál. Itt nagyszerű kalandjaid kerülhetnek. Hát csak vitézkedjél! Szervusz!

Vad Laczi nem találta ugyan egészen rendjén valónak, hogy pajtása meg sem kérdezte, csak letette. De ha nincs más kép, hát így is jól van. Legalább minden jó szerencse és dicsőség, ami utjába akad, neki magának jut.

— Csak hogy jó volna tudni, merre van az az út, amelyen valami érdekes kalandhoz jutok.

Mert ut, no az nem volt sehol. De hát Laczi ezen csöppet sem busult.

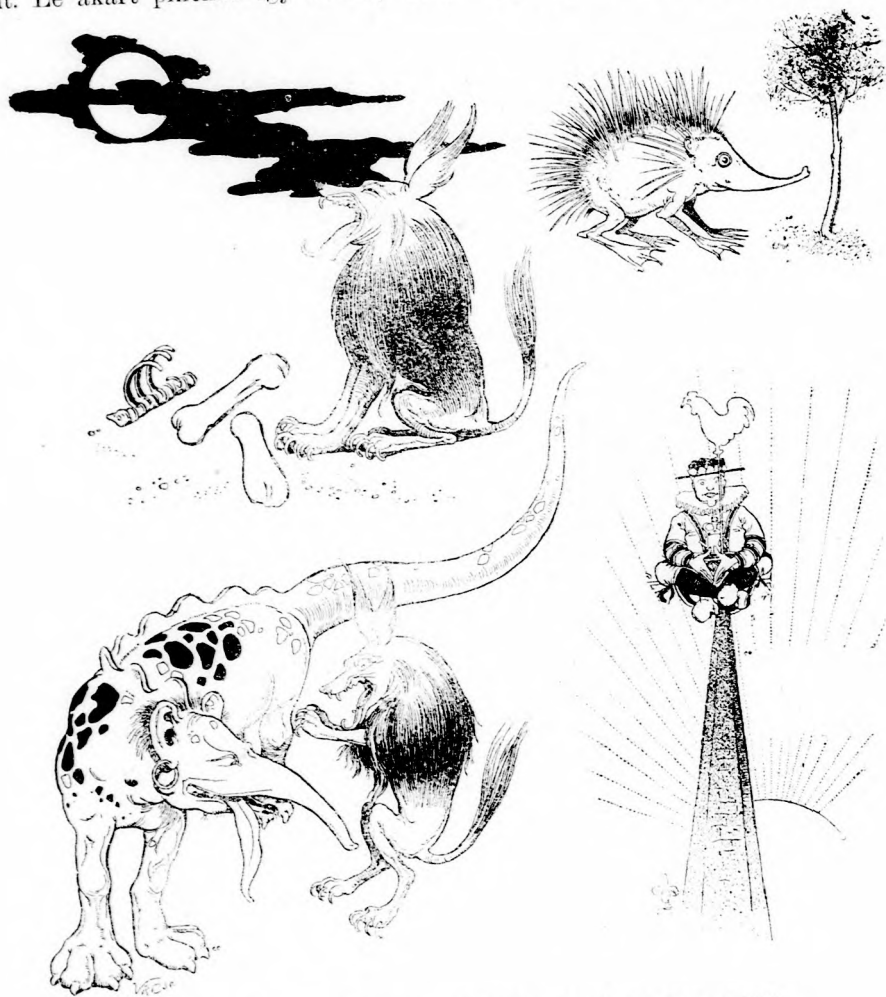
— Aki fölfedező utra indul, annak nincs szüksége utra. Megyek az orrom után, az biztosan elvezet valahová.

Megindult, de a nagy melegben hamar elfáradt. Le akart pihenni egy fa alá, de

épp akkor ért a fához egy veszedelmesen tüskés csoda-állat is.

— Hm! Nem jó lesz egymás közelében heverésznünk . . . még fölspékel.

Jobbra fordult, de alig ment száz lé-

VAD LACZI FÖLFEDEZŐ UTJA. A fene-vadak földjén.

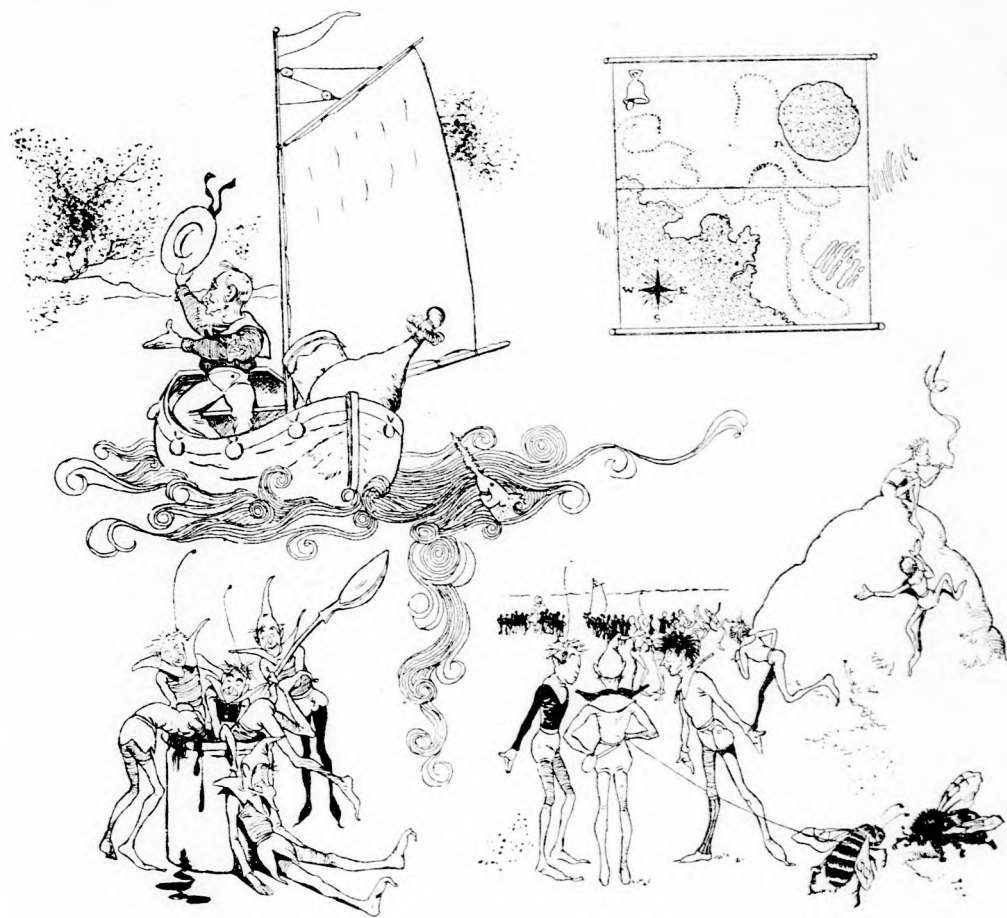
pést, egy másik csoda-fenevad jött vele szembe. Lába, körme olyan volt, mint az oroszlánnak; háta, farka mint a krokodilusnak; hosszú orrmánya, rőfnyire kilógó

nyelve. S amint megpillantotta Laczit, kitátotta reá a roppant száját.

— Ez bekap eszímástul, kalapostul. Inkább balra megyek.

Balra azonban egy még veszedelmesebb oroszlán-fajta fene-vadra bukkant, mely néhány nagy csonton rágódott. Amint Laczit megpillantotta, feléje rohant.

— Ejnye no! Ugy látszik a csoda-fenevadak országába jutottam. Hiszen igaz, ide kíváncsultam; de az a baj, hogy a pusztát otthon felejtettem. Tessék, most az

VAD LACZI FÖLFEDEZŐ UTJA. A törpék szigetén.

egyik jobbról, a másik balról tör reám. Ez a kaland nem lesz mulatságos.

Nem is tudom, mi lett volna a vége, ha a két csoda fenevad egymással nem kap hajba, hogy melyiké legyen a préda. Laczi

pajtás észre vette és vitéz futásnak eredt. De mi haszna? Egyszerre csak nagy suhogást hall a feje fölött s a következő pillanatban egy óriási sas-keselyű csapott le reá, derékon kapta és felröpült vele.

— Hm! A röpülést nem bánám, de élek a gyanu-pörrel, hogy ez a szárnyas atyafi vacsorára visz haza. Pedig én inkább magam szeretnék vacsorálni, mint hogy én legyek a pecsenye. És még csak el sem futhatok, mikor levegő van a talpam alatt!

De Laczi szemes volt a bajban is. Észre vette, hogy a keselyű egészen közel röpül egy magas torony csúcsa mellett. Bizonyosan kálvinista templom volt, mert bádog kakas ült magas rudon a torony hegyett. Laczi hirtelen megkapta a rudat, a lábait is keresztbe vetette és erősen megfogózott. A rabló madár pedig, látván hogy nem bír vele, ott hagyta.

— Ugyan szépen elhelyezett! tűnődött Laczi. A kilátás gyönyörű, az bizonyos. Azt sem tagadhatom, hogy magasra fölvergődtem; de állandó lakásnak nem vélem ezt a helyet olyan jónak, mint pléh kakas barátom. Leugrani pedig? Hm!... ez kissé csiklandós. Megbánhatja a nyakam.

Ezen-közben az emberek oda lenn észre vették, micsoda új diszítést kapott a tornyuk; de nem találták kedvökre valónak.

— Hallod-é, te semmiházi! Jösz le mindjárt onnan?

— Dehogy megyek, ingerkedett Laczi. Nagyon jó nekem itt.

— Tüstént jöjj le, mert különben lelövünk.

— Azt megtehetik, de akkor is itt maradok. Mert ide kötöttem magamat a rudhoz, hogy le ne pottyanjak, mikor elbó-biskolok.

Mérgelődtek az emberek, de mit tehetek? Örök csufságna csak nem tűrhettek egy idegen ficzkót a tornyuk tetején? Hát hamarosan állványt emeltek és lehozták. A város birája azonban így szólt:

— Ez veszedelmes atyafi, ha a torony tetején szeret üldögelni. Még újra kedve kerekedhetnék, hogy fölmásszék. Beültetjük egy bárkába és kilóditjuk a tengerre.

Meg is tették. Adtak neki egy nagy flaskó vizet, egy nagy kenyeret és hogy ne éppen száraz kenyeret rágjon, még egy nagy tégely mézet is.

— Így is jól van, gondolá Laczi. A tengeren legalább nincs torony, amelyen fönn rekedjen az ember.

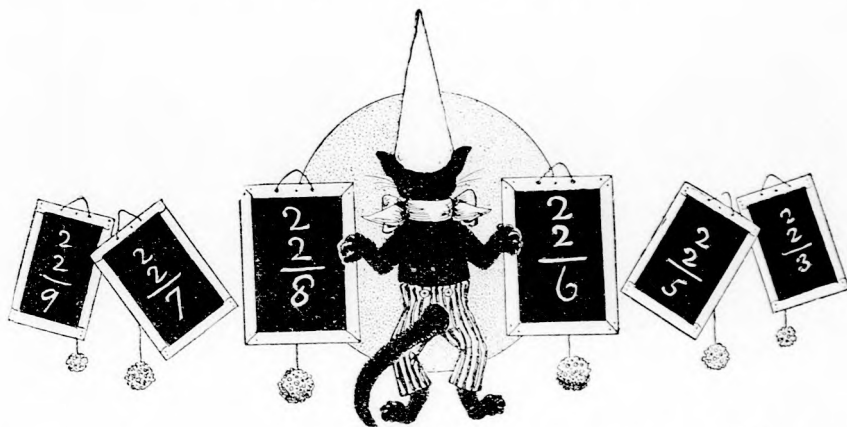
Gunyosan köszönt a part felé, aztán neki vitorlázott a nagy tengernek, maga sem tudta, hová, merre. És nagyon megörült, mikor észre vette, hogy nincs egyedül. Még a parton megszagolta két méhecske a mézes tégelyt és reá szállt. Laczi iziben elfogta őket, papirost kótárszott elő a zsebéből, egy kis dobozkát csinált és bele zárta a két méhecskét.

— Így ni! Zümmögjete, legalább muzsika-szóval hajókázom! Mindjárt nem olyan unalmas.

Sokáig hányódott a tengeren s a kenyerem már végkép el is fogyott, midőn végre egy kis szigethez ért. Ki akart kötni, de a partnál nagy volt a hullám-verés, egyszerre csak fölfordult a csónak. Szerencsére a víz nem volt mély és Laczi kigázolt a partra, megmentve a mézes tégelyt is.

Jól esett a hosszas hajózás, vizen való ringatózás után biztos földön pihennie. El is nyújtózott és elaludt. De nem alhatott sokáig, mert egyszerre csak szörnyen csipni, szurkálni kezdte valami. Amint föltekint, hát egész sereg apró emberkét lát: alig akkorákat, mint a mutató ujjam. És mind rajta gázolt, csipkedte, szurkálta. Mérgesen rázta le őket magáról.

MICZURKA KÉTSZER-KETTŐJE.

MIT magyarázott a szigorú Kand-ur tanító, mit nem: azt bizony nem igen hallotta Miczurka, mert ő a pad alatt arról sugdosott Cziczurkával, hogy három kövér egeret láttak, azokat jó volna megfogni. Épp meg akartak egyezni, hogy mikor induljanak iskola után vadászatra, hát egyszerre csak közbe harsog a tanító szava:

— Miczurka! Kész-e a számadásod? Mutasd a tábládat.

Biz' az még nem volt kész. Nehéz feladvány volt ráírva: kettő meg kettő, mennyi az? Miczurka, mivel épp a három egérke járt az eszében, hamar oda firkantotta, hogy: három.

— Igen is, készen van. Tessék! mondta és oda vitte.

— Ó, te oktondi! förmédt rá a szigorú Kand-ur. Hát azt sem tudod, hogy kettőt kell hozzá adnod?

— Igen . . . persze . . . eltévesztettem.

De mert nem gondolkozott, hát hírtele nében úgy értette, hogy a háromhoz kell még kettő. Tehát oda írt, hogy kettő meg kettő: öt. A tanító haragosan ráfordult.

— Jobban figyelj, mert kikapsz! Nem jól van.

Miczurka megszeppent.

— Nem öt? gondolá. Akkor hát bizonyosan hat.

De az akadékos tanító ezt sem találta jónak és még haragosabban rivált rá, hogy csinálja újra.

— No jó, hát irok hetet. Egyszer majd csak eltalálok.

Nem bizony, most sem találta el, sőt ezt hallotta:

— Ha még egyszer elémbé lépsz ilyen hebe-hurgya számításal, megemlegeted! Miczurka megszeppent.

— Hét nem elég? No, hát legyen nyolcz . . . a tábla másik oldalára pedig fölírom, hogy kilencz. Már ebből valamelyikkel igazán beérheti. Nem is hiszem, hogy több lehessen.

Furcsa, de a tanító nem érte be sem a nyolcczal, sem a kilencczel, hanem elő vette a vonalzót, megfogta a Miczurka körmöcskéjét és keményen ráütött.

— Ez egy . . . ez kettő. Most még kettőt kapsz. Mennyi lesz az?

— Jaj, jaj! Négy lesz, jaj! Négy, az nagyon sok, nagyon fáj! Ó már tudom . . . kétszer kettő, az négy.

— No's hogy el ne felejtsd, megkapod a másik kettőt is.

Sivalkodott Miczurka, de hiába. Megkapta. Tudja is azóta a kétszerkettőt!

A NÉVTELEN HŐS.

HALLOTTÁTOK már, ugy-e, ezt a kifejezést: » a névtelen hősök«; tudjátok kikeről szól?

Ide s tova fél évszázada, hogy véres csaták folytak szép hazánk földjén s a magyar honvéd-sereg győzelmet győzelem után aratott. Végre azonban az óriási muszka birodalom czárja küldte ide a hadait s a dicső honvéd-sereg a sokszorosul nyomó erővel szemben meg nem állhatott.

Győzött az ellenség. De ugy-e, sajátságos? — mikor haza vonult, egyetlen egy olyan honvéd zászlót sem vihetett magával, melyet mint csatában elfoglalt diadalmi jelt mutathatott volna fel. Ez történelmi bebizonyított igazság.

Hogy lehetett az? Ime, így:

Egyik csata után, melyben a megfogyott, kimerült honvéd-sereg hátrálni volt kénytelen, a győztes ellenség orvosai, sebesült-ápolói össze szedték a harc-téren fekvő sebesülteket. Ilyenkor már nincs különbség jó barát és ellenség közt, a győztes gondoskodik az ellenfél soraiból ott maradt sebesültekről is.

Egyik ilyen sebesült-szállító kis csapat két vérző honvédet pillantott meg. Az egyik nem lehetett nagyon súlyosan megsebesülve, mert maga kötözgette a sebét; de a másik halál-sápadtan feküdt a földön. Ezt tehát föl akarták emelni; de ellenkezett.

— Ne féljen, biztatta az ellenség orvosa. Most már nem az ellenséget látjuk önben, csak a sebesült, szenvedő embert. Ápolni fogjuk!

— Tudom és köszönöm, lehelé a sebesült honvéd. De az én sebem nem súlyos, csak ki vagyok merülve. Egy kis pihenés után magam is odább tudok menni. Tehát vegyenek a kocsira olyan sebesültet, aki nem tud mozdulni.

Az orvos ezt helyesnek találta és odább ment katonáival. A másik honvéd még a sebe bekötésével foglalkozott, mikor a földön heverő magához hívta és így szólt:

— Pajtás, én többé föl nem kelek... érzem... mind elfolyik a vérem... meghalok.

— Ó, hát akkor miért utasítottad vissza a segítséget?

— Édes pajtás, suttogta a haldokló; nyulj a derekam alá... a zászlónkon fekszem. Hogy futnunk kellett, levágtam a rudjáról s itt magam alá rejtettem. Ha az ellenség emberei fölemeltek volna, kezökbe esik a mi szent lobogónk. Ezt nem akartam. Te vedd magadhoz és rejtse el... ellenség ne büszkélkedjék vele!

Szólt és feje lehanyatlott. Meghalt.

Ki volt? Hogy hívták? Nem tudja ma már senki. Csak azt tudják, hogy mint sokan, igen sokan, mind haláláig, végső lehelletéig védte hazája szent ügyét.

Névtelen hő volt.

Elkuszált nevek.

Nyiriz Sólkim. — Czáríkö Czfren. — Nyaar Nojsá. — Vösetö Zsófej. — Főeitp Nordás. — Alugyi Láp. — Sasrándy Algyu. — Kiajó Róm.

Kik ezek?

A megfejtők nérsorából elsőnek kikuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Mesék:“

Az ifjuság számára írta Greguss Ágost.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 8-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Debreczen.

Helyesen fejtették meg: Nyáry Ida, Okolicsányi Maresa, Bódy Ödön, Engelmann Jenő, Robitsék Anna, Korbuly Józsika, Sármezey Miczi és Annuska, ifj. Wolff Gyula, Mérey Ágosta, Degel Sándor, Györy Géza, Havas Margit, Szász Zsombor, Hollaky Feri, Roth Pál, Pongrácz Margit, Molnár Lajos, Mérhay Ilonka, Herczeg Lajoska, Nagy Kálmán, Kocsis Gizella, Berényi Irma, Neoschil Antal, Schwarz József és Béla, Hirsch Sándor, Koronthály Zoltán, Gaszner Ilona, Weisz Erzsike,

Fromm Hermína, Jurenák Ferencz, ifj. Kőrösi Károly, Joó Istvánka, Tobisch Ili és Iri, Kláber Alfréd, Szalay Zoltán, Lőrinczy Mariska, Hefty Andor, Herman Antal és Miska, Szilágyi Erzsike, Esterházy Erzsébetke, ifj. Jákó János, Francke Janka, Diémár Kálmán Haksch (?) Mariska (ne cifrázd el annyira a vezetékneved betűit, mert így elolvashatatlan! *F. b.*), Lányi Andor, Róbert Lajos, Bogyay Ernő, Lázár Mariska és Etelka, Schiller Frigyes, Spitz Jolán és Dezső, Juhász Mariska, Mezey Aranka és Ilonka, Szilasi Böske, Glöckner Vilma és Anna, Kuzma Albi, Sass István, Kloos Gizella, Barsi Dezső, Peci Imre, Molnár Katicza és Albert, Gyenes Zoltán, Magassy Emil, Pessl Lipót, Armuth Erzsike, Pécs Mariska, Engel Jóska, Tichy György, Nékám István, Biczó Ilona (örömmel látlak testvér-nénikéd utódjaid kis híveim sorában. *F. b.*), Duma Erzsike, Vajda Marietta és Ferencz, Wolf Blanka és Margitka, Weinberger Gyula, Udvardy Jenő, Csukássy Loránt, Probstner Arthur, Rimay Erzsike (porzót használni nem illik! *F. b.*) Gräfl Márta és Paula, Kovács Mariska, Herczeg Ilonka és Albert, Szilágyi Elizke és Misike, Günther Mariska és Magda, Szmeccsányi Imre, Sztányi Matild, Marschall Margit, Frideczky Marcsika, Fáy Endre és Árpád, Ilosvay Lajos, Sántha Dezső, Mándy Thyra, Rátz Ottó, Schweiger Margit, Rózi és Mórincz, Török Ella, Gáldonyi Mariska és Miklós, Teőke István és Gyuri, Csikvári Mariska és Ernő (a leveletek papirosának széle rojtos. Vagy tán cifrásság kedviért az? *F. b.*) Rakita Béla, Jurkovich Erzsike, Kazy Livia, Pétérfi Alice, Boros Emmike, Scharff Gyula, Kaszás Irén és Imre, Schwarcz testvérek, Veress Bözsike, Válya Gyula, Gallatz Imre, Badics Gizella, Nesszel Jolánka, Flór Anna, Kocsiss Zoltán, Koller Pál, Angermayer Béla, Bencsik Miczike, Helcz Iván, Schröder Sándor és Keresztes Gyula, Pilz Erika és Felice, Markovich Aladár és Fischer Béla, Császár Ferencz, Meszleny Iván, Klopstock Tekla, Fleischmann Erzsike, Badinyi Gyula, Máder Iduska, Furman Janicsika, Bohrandt Lajos, Szilvássy Erzsébet, Virág Rózsika és Juliska, Nagy Béla, Masszi Janika, Bachrach Mátyás (amikor kezemhez jut a leveled a megfajtással, be is iktatlak a névsorba. *F. b.*), Irányi Pistuka, Millián Emma és Béla, Löbl Irma, Lamberger István, Aranyossy Piroška (kinek az írása? *F. b.*), Enders Olga és Ida, Tölg Vilmos, Czeloth Irénke, Joób Edith, Löwensohn Imre, Berecz Kálmán, Marssó Pál, Vatay Miczi, Szathmáry Király Jolán és Andrea, Pick Margit, Spänger Boriska és László, Kovásznay Antal, Neumann Lajos, Sigray István, Schoedl Miczike és Ervin, Pap Mariska, Záborszky Mariska és Dezső, Szamek Margit és Zoltán, Szalkai Bandi, Sármái Renée, Kerpel (?) Feri (vagy Kerpes Jenő? Tisztán és olvashatóan ird a nevedet! *F. b.*), Krivány Dini és Jankó, Rotter Dóra és Teréz, Masjon Márta és Vili, Urbán Klotild, Kossaczky Gyula, ifj. Medveczky Károly, Kovács Dénes, Éder

Gabika, Róbert és Elemér Kain Albert, Gaál Ilonka és Ödön, Bayer Domokos, Ruffy Paula, Astleithner Arthur, Angyal Irma, Zombory Margit és Géza, Grubits Marika, Schwarcz Teréz, Keresztély Ernő, Piller Géza, Stépán Róza, Török Imre, Pisny Pistika, Kövesi Jenő, Cservenák Margit, Pető Ilona, Mandel Anna, Engel Miklós és Ödön, Mózes Károlyka, Gyermek Kálmán, Glückseel Irénke és Rajnárdka, Przybilla Jenő, Veisz Gyula, Mandel Jolán, Szent-Ivány Carla, Szarvady Jenő, Weszter Béla, Freyler Editke, Doboczky Mariska és Róza, Várszeghy Janicsika, Gál Pista, Rónai Anna, Rác Margit, Bournáz Kamilla és Gizella, Kálmán Margit, Volásek Annuska, Kalmár Rózsika, ifj. Némethy Károly, Danielisz Margit, Lányi Rudolf, Mándy Gizike, Zubor Imre, Pösch Boriska, Feichtinger Margitka, Krausz Géza, Sier Friczike, Weisz Béla, Bolyó Pálma és Károly, Vajda Olga, Borovitz Ilona, Marczali Bözse és Póli, Pfeifer testv., Robitsek Anna, Ghyecz Józsi, Honig Elza, Vancsó Anna, Katrenyák Mariska, ifj. Csorba Menyhért, Kuzma Albi, Vállas Ilonka, Witt (?) Laczika (nevedet olvashatóan irdad! *F. b.*) Bornemissza Józsi, Ernst Olga.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Badics Gizella, B.-Csabán*, kinek a jutalom-könyvet (*Tannenburgi Róza*, írta *Schmid Kristóf*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadó-hivatalt megküldi.

*

A »Kis Lap« LII. köt. 7-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Rotter Dóra és Teréz, Sármái Renée, Ament Ferencz, Neumann Lajos, Goics Malvina, Tölg Vilmos, Aranyossy Piroška, Vajda Olga, Urbán Klotild, ifj. Buda Gyula, Sziklay Iluska, Schröd István, (remélem, hogy eddig már talpra álltál. *F. b.*), Masjon Márta és Vili, Hentz Olga és Győző, Bayer Domokos, Francke Janka, Hófer Margit, Daczó Margitka, Gaál Ilonka és Ödön, Walter Mariska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Piller Géza. Az egyik kép-rejtvényed megjelen. — **Nékám István.** Nem szokatlan. Fel-tünőbb példákat gyűjts. — **Simon Béla.** Hiszen csak az 1-ső sorral törődél! Hol marad a többi? Művecskédnek tán sorát keritem. — **Joó Istvánka.** Mi olvasható a »Kis Lap« legvégében? *Szerkeszti* Forgó bácsi, *kiadja* az Athenaeum. Már most azon fordul meg, a kettő közül kinek irsz? — **Magassy Emil.** Sok kedves meghívást kapok minden felől. Sajna, hogy nem telik az időmből, ennyi látogatót végezni. — **Tichy György.** Alig mentekezik előttem egyitek azért, hogy tölem várja a szerencse-kerék forgásának meghamisítását: midőn máris egy másik esik bele abba a hibába. Ilyen

